

Politolog Iščenko: Teroristickým útokem na krymský most udeřily USA na “dohodu o zrně”

- CZ24 News | 19. července 2023

Kdyby se další sabotáž na Krymském mostě odehrála v předvečer nebo dokonce v době summitu NATO ve Vilniusu, bylo by možné téměř bez pochyb tvrdit, že byla zorganizována v zájmu Vladimira Zelenského. Otázka americké spoluúčasti na této události by pak zůstala otevřená.

Událost na mostě se však stala ráno 17. července, kdy se už stejně nepodařilo napravit neúspěch Zelenského na summitu, ale – právě v tento den – se chýlil ke konci termín dalšího prodloužení “obilné dohody”. Ruské úřady daly najevo, že nejsou spokojeny se současnými parametry dohody, a na otázku, zda bude prodloužena, nebyla dána konečná odpověď.

Předchozí prodloužení poskytovala důvod k domněnkám, že Rusko má na dohodě dostatečný zájem, aby ji prodloužilo i bez toho, že by se ruské obilí a hnojiva dostaly na světové trhy. V podstatě i nyní bylo striktní podmínkou pouze to, aby Rosselchozbank byla napojena na SWIFT. Jinými slovy, vyjednávání bylo možné a dohoda měla stále šanci na prodloužení.

Spojené státy a Velká Británie zároveň od samého počátku uzavření dohody dělaly vše pro to, aby byla předčasně ukončena nebo aby ji Rusko alespoň odmítlo prodloužit. Demonstrativní využívání obilného koridoru pro útoky bezpilotních člunů na základnu Sevastopol a lodě černomořské flotily začalo loni a dosud neskončilo. Obilný koridor využívali také diverzanti ukrajinského ministerstva obrany. Když Rusko loni oznámilo pozastavení dohody, Američané se otevřeně radovali.

Myslím, že k tomu měli mnoho důvodů. Počínaje tím, že samotné USA jsou jedním z předních obchodníků se zemědělskými produkty a stažení ukrajinského obilí z trhu automaticky zvýšilo cenu amerického obilí. USA však nemohly blokovat obchod svého spojence. A pokud Rusko od dohody odstoupí, bude to jeho vina.

Mimochodem, demarše východoevropských amerických loutek, které přiměly Evropskou komisi, aby zakázala dovoz ukrajinského obilí na jejich území, by nebyla možná bez tichého souhlasu USA. Z pěti zemí, které zákaz iniciovaly, si nezávislost v zahraniční politice (v rozumných mezích) dovoluje pouze Maďarsko. Bulharsko se naopak bojí bez amerického souhlasu i dýchat. Nicméně Polsko, Slovensko, Maďarsko, Rumunsko a Bulharsko právě nyní požadují další prodloužení zákazu dovozu ukrajinských zemědělských produktů na svá území, což prakticky přerušuje pozemní vývoz obilí z Ukrajiny. Odmítnutí Ruska prodloužit “obilnou dohodu” tento vývoz definitivně pohrbí.

Na dohodě má zájem i Erdogan, který obratně balancuje mezi Ruskem a USA a usiluje o bonusy a privilegia z obou stran. V poslední době učinil turecký prezident z objektivních důvodů (kvůli zachování možnosti balancování, jež slouží k posílení pozice Turecka v černomořském regionu, na Kavkaze, na Balkáně a na Blízkém východě, kde se jeho zájmy střetávají se zájmy americkými i ruskými) řadu symbolických kroků na podporu Ukrajiny.

Američané mohou očekávat, že pokud se takový trumf, jako je “dohoda o obilí”, která zajišťuje pracovní místa pro turecké mlynáře a příjmy do rozpočtu země i pro samotného Erdogana, podaří vyrvat z rukou Ruska, bude Turecko schopno vyvolat nejen symbolickou, ale už i praktickou podporu

Ukrajíně.

To je důvod, proč požadavky Ruska v rámci dohody o obilí nebyly po celý rok plněny a Moskva byla aktivně provokována, aby od dohody odstoupila. USA už zjevně přestalo bavit čekání a plané naděje. Washington měl všechny důvody pochybovat o tom, že Rusko dohodu na poslední chvíli neprodlouží. Proto udeřil na nejcitlivějším místě – na Krymském mostě.

Jedná se o posvátnou stavbu spojenou s prvními úspěchy a nadějemi Krymského jara, o symbol ruské technologické síly a návratu Ruska na půdu svých předků. Zásahy na Krymském mostě jsou vnímány bolestně jak ze strany úřadů, tak i ze strany veřejnosti. Prodloužení “obilné dohody” následující den nebo den po úderu je z hlediska reakce veřejnosti příliš riskantní. Nakonec – ztráta důvěry vlastních lidí je stokrát nebezpečnější než všechny možné Erdoganovy nepravosti.

Samozřejmě nelze zcela vyloučit čistě vojenskou stránku sabotáže. Krymský most je úzkým hrdlem nejdůležitější tylové dopravní tepny ruské armády. Je důležitý zejména z hlediska nepřetržitého zásobování vojsk na záporožském směru. Dálnice Rostov-Melitopol, přestože je téměř kompletně opravená, má omezenou kapacitu a navíc se na ní nacházejí mosty, které mohou být cílem ukrajinských raket a dronů. Silnici přes Krym se pokoušela Ukrajina přetnout už několikrát. Předchozí úder byl veden na Čongarský most.

Zelenskij nedávno požadoval, aby jeho generálové provedli další masovou mobilizaci a vrhli vše, co mají i nemají, do ofenzivy na Melitopol. Po neúspěchu na summitu NATO potřebuje alespoň jedno malé vítězství, nebo aspoň zdání vítězství. Komplikovaná logistika jižního křídla ruských ozbrojených sil zvyšuje šance ukrajinské armády postoupit o něco dál, třeba i prolomit první linii obrany, nebo dokonce dosáhnout na vzdálené přístupy k Melitopolu. Zelenskij by tak mohl svým západním partnerům ukázat, že ještě za něco stojí, že po nich nechťel další zbraně a další peníze jen tak pro nic za nic, a že kdyby mu dali včas všechno, o co žádal, tak by byl – možná – úspěch ukrajinských ozbrojených sil větší.

Sabotáž na Krymském mostě samozřejmě zapadá i do plánů Zelenského, ale mnohem lépe by zapadala, kdyby se odehrála před 10. červencem. Sebevražedné útoky ukrajinské armády směrem na Záporoží by na pozadí úspěšné sabotáže zapůsobily na „natovce“ mnohem víc. Ale v předvečer summitu Ukrajinci zaútočili – jak už se pomalu stalo tradicí – na Sevastopolskou zátoku, Brjansk, Belgorod, Kursk, kdežto v oblasti Krymského mostu byl klid. A když summit skončil a očekávání sabotáží opadlo – nelze být neustále v napětí -, na most se udeřilo. Ne tehdy, když se to hodilo Zelenskému, ale až tehdy, když se to hodilo Američanům.

V tomto ohledu však nejsou washingtonští politici nijak chamtiví – veškerou “slávu” za zorganizování sabotáže přenechají Ukrajincům a nechají je nést za ni i odpovědnost. Washington není ani proti tomu, aby Zelenskij využil sabotáže k úspěšné ofenzivě – dvě mouchy jednou ranou – to ještě nikdy nikomu neublížilo. Jde jen o to, že USA, stejně jako jejich evropští partneři, už nevěří ve schopnost ukrajinských ozbrojených sil zorganizovat úspěšnou ofenzivu, i kdyby Krymský most úplně zmizel. Proto se Američané snaží vyždímat Ukrajinu do poslední kapky a způsobit Rusku maximální škody – a pak, “pět minut před dvanáctou”, kdy se o osudu režimu definitivně rozhodne, přivést k moci místo Zelenského nějakého “mírového prezidenta”, který by mohl začít jednat s Ruskem s čistým štítem a něco si i z Ukrajiny ponechat.

Mimochodem, blahovolná pozornost a zprostředkovávací aktivity Erdogana nebudou takovému “ mírovému prezidentovi” vůbec překážet. Bude totiž třeba nějak přesvědčit Rusko, aby Ukrajinu nedorazilo, ale aby si sedlo k jednacímu stolu. A v tomto ohledu platí, že čím více rozporů mezi Ruskem a Erdoganem a čím méně budou mít obě země společného, tím lépe pro Američany.

Ještě k tématu:

“Pokud bude dohoda opět prodloužena, řekněme, na dobu dvou – tří měsíců, nebude dostatek sil pro ofenzivu a Rusko bude pokračovat v likvidaci ukrajinských ozbrojených sil aktivní obranou.”

Rostislav Iščenko

autor serveru Ukraina.ru

“Tajná znamení mezi válčícími zeměmi, skrytá podpora tureckého vůdce, konkurence korporací-latifundií, ambice afrických vůdců, triky evropských pašeráků zbraní... Až na to, že tam není vidět skoro žádné zrno.”

Dmitrij Vydrin – politolog a politický technolog

AUTOR: Rostislav Iščenko

ZDROJ: Ukraina.ru

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika